

Brieven van de overkant

van vrijheid, liefde en transformatie

O s h o

Ook onze mind zit vol gaten

De nacht is voorbij en de stralen van de ochtendzon spreiden zich uit over de velden. We zijn net een kleine stroom overgestoken. Bij het geluid van de trein vliegt een troep reigers op uit de witte lelies de zon tegemoet.

Dan gebeurt er iets en de trein stopt. Het stilstaan op deze rustige plek voelt goed. Mijn onbekende medereizigers zijn ook wakker. Zij zijn in de nacht ingestapt op een tussenstation. Misschien omdat ze me voor een sannyasin houden, lijkt het alsof ze mijn voeten willen komen aanraken. Een gretigheid om iets te vragen is in hun ogen.

Tenslotte spreekt een van hen: "Als het u niet ongelegen komt, zou ik graag een vraag stellen. Ik ben geïnteresseerd in God en ik heb mijn best gedaan om hem te bereiken, maar alles was vruchteloos. Betekent dit, dat God mij niet gunstig gestemd is?"

Ik zeg: gisteren was ik in een tuin. Enkele vrienden waren daar met mij.

Een van hen had dorst en liet een emmer neer in de waterput. De put was erg diep en er was enige inspanning voor nodig om de emmer op te halen, maar toen hij boven aan de put kwam was hij leeg. Alle anderen lachten.

Het leek me dat de emmer was als de mind van de mens: hij had veel barsten en gaten. Natuurlijk was hij eerst gevuld met water, maar elke druppel verdween door de gaten. Ook onze mind zit vol gaten. Je kunt het bestaan de lekkende mind zo volhardend aanbieden als je wilt, hij zal altijd leeg tot je terugkeren. Als je de emmer van tevoren repareert, vrienden, zal het makkelijk zijn om hem met water te vullen. Natuurlijk kan de lekkende emmer je ertoe brengen vele ascetische oefeningen te ondernemen, maar het zal je dorst niet lessen.

Onthoud dat het bestaan noch sympathiek noch onsympathiek is. Het is jouw verantwoordelijkheid om de emmer onbeschadigd te houden. De put is altijd bereid om je water te schenken. Hij zal je nooit weigeren.

Volledige stilte is het enige gebed

Het is na middernacht. Ik ben juist teruggekeerd van een samenkomst waar iemand zei: "Roep de naam van de Heer! Herinner en herhaal zijn naam. Als je hem onophoudelijk roept, zal hij het zeker horen."

Ik werd herinnerd aan Kabir die zei: "Is God doof geworden? "

Misschien hebben Kabirs woorden deze man niet bereikt.

Toen hoorde ik hem zeggen: "Tien mensen liggen te slapen. Iemand roept uit: 'Devadata.' Het is enkel Devadata die wakker wordt. Hetzelfde geldt voor de Heer. Roep zijn naam en hij zal je zeker horen."

Bij het horen van zijn woorden had ik de neiging te lachen. Ten eerste is het niet de Heer die slaapt, maar wij. Hij is altijd waakzaam. Hij is het niet die wakker moet worden, maar wij. Het is ironisch dat de slapers de waakzamen zouden moeten wekken! Wij moeten hem niet roepen, we moeten luisteren naar hem die ons roept. Dit kan alleen in stilte gebeuren, alleen als de mind helemaal vrij is van alle stoornis. Wanneer er geen geluid in de mind is, wordt zijn resonantie waargenomen.

Totale stilte is het enige gebed. Gebed is geen handeling; integendeel, als er niets plaats vindt in de mind, is het in gebed.

Bidden is geen activiteit, maar een staat van zijn.

Ten tweede, de Heer heeft geen naam, noch enige vorm. Er is dus geen manier hem te roepen of hem te herinneren. Alle namen, alle vormen zijn denkbeeldig. Ze zijn allemaal onecht. We bereiken de waarheid door alle namen en vormen achter te laten, niet door je op hen te verlaten.

Hij die alles durft los te laten, voldoet aan de voorwaarde voor het bereiken van de Heer.

